

[Ministeren for særlige Anliggender.]

der ikke hviler en Mistanke for unational Optræden paa ham. Et Udvalg af den Art, det ærede Medlem Hr. Lannung foreslog, vil kunne modtage Beretning om de Sager, der har været behandlet, og det vil jeg i og for sig finde meget rimeligt, men det er, om jeg maa sige, post festum, fordi der endnu kun er ganske overordentlig faa Sager, der ikke er afsluttet. De Sager, der endnu foreligger; er, som jeg nævnte i Formiddags, af rent teknisk Art, drejer sig om Udbetaling af Livsforsikringer, Pensioner o. s. v., hvad der næppe frembyder nogen større Interesse. Men jeg skal med Glæde give et Udvalg saadanne Oplysninger, ligesom jeg er overbevist om, at min Kollega Justitsministeren vil deltage i en saadan Virksomhed med at give Oplysninger paa dette Omraade, der ikke er omgærdet af nogen som helst Mystik, men hvor det, der sker, sker paa ganske normal Maade og ikke, hvad jeg meget gerne vil gentage, i nogen Retning afviger fra Retsplejens Principper eller fra Retsplejens Form.

Lannung: I Anledning af en Bemærkning fra den højtærede Minister for særlige Anliggender til det ærede Medlem Hr. Rytter, som ogsaa fik en vis for vid Adresse til mig, vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at jeg har ikke udtalt og har ikke villet udtale Tvivl om det af den højtærede Minister for særlige Anliggender ledede Ministeriums Objektivitet, og det tror jeg ogsaa jeg paa anden Maade gav tydeligt Udtryk for, men jeg fandt, at det i sig selv kan være mindre heldigt, at nogen — det være sig, hvem det være vil, kan jeg tilføje — bringes i den Situation, at han ligesom kan opfattes som Dommer i sin egen Sag. Det vil fremgaa saavel af mit Manuskript som af det stenografiske Referat, at det var saadan jeg sagde, og jeg tilføjede saa, at dette gælder, uset at jeg har stor Tillid til og den største Respekt for den højtærede Ministers Judicium i disse Sager. Ogsaa ud fra denne Betragtning havde det efter min Opfattelse været bedst, hvis man kunde have taget Henstillingen fra Udvalget af Juni 1946 til Følge.

Forespørgeren (Steincke): Hvis jeg forstod den højtærede Minister for særlige Anliggender rigtigt, var han egentlig utilfreds med, at jeg ikke i højere Grad beskæftigede mig med ham eller hans Forretningsomraade, hvad jeg slet ikke havde noget Ønske om, idet det snævre Omraade, jeg har valgt for min Forespørgsel, ikke vedrører Ministeren for særlige Anliggender,

men den højtærede Justitsminister. Ikke desto mindre gjorde jeg, for at det ikke skulde se ud, som om jeg i denne betydelige Debat ikke vilde være tilstrækkelig høflig eller hensynsfuld over for den højtærede Minister for særlige Anliggender, udtrykkelig i mit Indlæg opmærksom paa, at man ikke kunde anerkende Begrebet „Krigshandlinger“ i denne Forbindelse, og jeg gjorde, ligesom det ærede Medlem Hr. Lannung nu, opmærksom paa, hvilke farlige Konsekvenser denne Opfattelse kunde have for Befolkningen ude omkring og derunder ogsaa for den, der har Ansvaret for det juridiske Omraade her til Lands, for det højeste juridiske Embede, nemlig den højtærede Justitsminister.

Nu faar jeg saa at vide, at jeg optræder som Honoratiorens ved en Foldboldkamp — en Rolle, jeg i øvrigt er fortrolig med at spille —, og at jeg i høj Grad gav Bolden op. Hvis det skal være nogen Mening i denne Bemærkning, maa man herved forstaa, at Bolden er givet op til det ærede Medlem Hr. Rytter, men jeg maa i saa Henseende forsikre, at jeg ikke i mindste Maade har opfordret dette ærede Medlem til i Anledning af min Forespørgsel at spille Fodbold over for Maalmanden, den højtærede Minister for særlige Anliggender. Jeg har rettet en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister, og det er denne Ministers Svar, der i særlig Grad interesserer mig.

Den højtærede Justitsministers Svar i anden Omgang kan heller ikke siges at være tilfredsstillende. Først undrede Justitsministeren sig over, at jeg rejste denne Forespørgsel, skønt jeg fra Samtaler underhaanden kender hans Stilling. Det er da en ganske ny Praksis for en Minister dels at henvise til saadanne private Samtaler, dels og navnlig at gaa ud fra, at naar man blot privat har meddelt, at man intet formaar at udrette i den Henseende, hvor andre venter, man skal udrette noget, er man ogsaa garderet imod at faa en offentlig Anmodning om at forsvare sin Stilling. Nej, tværtimod.

Den højtærede Justitsminister begrundede derefter sin Passivitet med, at den nuværende Regering og ogsaa han føler sig bundet af tidligere Aftaler. Ja, det gjorde Regeringen jo ogsaa i Juni 1946, og det var netop den højtærede Justitsministers Opgave i Kraft af sin Stilling og sin Opfattelse at overbevise sine mindre juridiske eller mindre juridisk tænkende Kolleger om, at denne Aftale med Hensyn til det snævert afgrænsede Omraade, som min Forespørgsel drejer sig om, og hvor vi har været enige, ikke eller ikke længer har vist sig at være